

■ Haarion mukaan tärkeintä oli saavuttaa aseenkäsittelyssä ja taistelutekniikassa rutiinimainen osaamisen taso. Se oli saavutettavissa vain riittävän runsaalla ja mahdollisimman todenmukaisella harjoittelulla. Näin saavutetaan tehokas sotajoukko. Vaistomainen ampumataito pelasti Haarion omankin hengen heti jatkosodan alussa.

■ Jälki taulussa paljastaa, että kyseessä on vanha tekijämies. Ase pysyi veteraanilla tiukasti näpissä, ja 20 laukauksen sarjassa ei kasa juuri kertatulella ammutusta eronnut. Veteraani ampui lyhyitä 2-4 laukauksen hallittuja sarjoja, ja jälki oli sen mukaista.

everstiluutnantti **Wahlbäck** ja sodan lopussa majuri **Vetre**. Henkilökuntaan kuului muutenkin normaalipataljoonia enemmän kantahenkilökuntaa, niin upseereita kuin aliupseereitakin. Jatkosodan alussa kaikki komppanianpäälliköt olivat ammattisotilaita ja olipa ajoittain kadettiupseereita joukkueenjohtajinakin.

JP 1 pysyi Haarion palveluspaikkana aina 1950-luvulle asti, vaikka palvelus muissa joukko-osastoissa ja palvelupaikoissa keskeytti sen aika ajoin. Ehtipä Haario palvelella vielä puoli vuotta Pohjanmaan Jääkäripataljoonassakin, jonka nimen JP 1 sai 1.1.1957. Vuodesta 1966 alkaen pataljoona on tunnettu nimellä Lapin Jääkäripataljoona, ja sen nykyinen varuskunta on Sodankylässä osana Jääkäriprikaattia.

Jääkäripataljoona 1:stä nuori Suomen sotilas käskettiin myös Reserviupseerikouluun Niinisaloon kurssille 49 syyskuussa 1940.

RUK 49

Meidän kurssillamme oli paljon sellaisia, joiden opinnot olivat keskeytyneet sodan vuoksi, yliopisto-opiskelijoi- ta, seminaarilaisia ynnä muita. Itse olin mukana kurssin kuoron toiminnassa. Kävimme konsertoimassa ja esiinnyimme muun muassa **Mannerheimille**.

- Sotilaskoulutus oli kurssillamme Niinisalossa ihan hyvää, mutta kyllä johtajakoulutus jäi kokonaan joukko-osaston harteille, erityisesti taistelunjohtokoulutus. Simputusta kurssillamme ei esiintynyt, vaikka kurseja oli tuolloin meneillään kaksi osittain yhtä aikaa. RUK:ssa ei ollut mitään kadettikoulun tyyppistä nuoremman ja vanhemman kurssin välistä asetelmaa. Mutta hyväntahtoista keskinäistä kujeilua oli sitäkin enemmän, henki oli hyvä, Haario muistelee. Samaa todistavat monet välirauhan kursseilla Niinisalossa opiskelleet.

Kurssi päättyi tammikuun viimeisenä päivänä 1941.

■ Fillari oli jääkärin morsian. Ilmo ja ajopeli siellä jossain. Jääkärijoukot olivat suomalaisten jatkosodan liikkuvimpia joukkoja. Pienessä kuvassa jääkärit etenevät panssareiden tuella Itä-Karjalassa hyökkäysvaiheessa vuonna 1941.

Haario oli upseerikokelas ja joukkueen varajohtaja JP 1:n kolmannessa komppaniassa, kun jatkosota syttyi. Takana oli yli puolen vuoden joukkueenjohtaja- ja varajohtajakokemus. Heinäkuun 17. Haariosta tuli vänrikki ja joukkueenjohtaja.

Jatkosota

JP 1 siirtyi heinäkuun alussa Haapajärvelle. Siellä puolustukseen ryhmitetty pataljoona sai luvan ryhtyä aktiiviseen tiedusteluun. Upseerikokelas Haario osallistui väkivaltaiseen tiedusteluun.

- Pian olimme keskellä neuvostoarmeijan tukikohtaa. Hyvä koulutuksemme ja harjaantumisemme toimintaan yhdessä miesten kanssa pelasti meidät heti tulikasteessa.

- Huonosti koulutetut sotilaat ovat kuulanruokaa, veteraani painottaa koulutuksen ja harjoituksen merkitys-

tä ja jatkaa: venäläisillä sitä hyvää koulutusta ei näyttänyt olevan. Paljastivat jatkosodan ensimmäisellä tiedusteluretkellämme toiminnallaan heti ryhmityksensä. Niiden toiminta ei todellakaan antanut kuvaa hyvästä koulutuksesta myöhempinäkin vuosina. Kunnollisesti koulutettuja neuvostojoukkoja tapasimme vasta aivan sodan lopulla.

Ryhmä O

JP 1 kuului hyökkäysvaiheen ajan Ratsuväkiprikaatin rykmenttien tavoin tilapäiseen, komentajansa kenraali **Oinosen** sukunimen etukirjainta kantavaan, sotatoimiyhtymään Ryhmä O:hon.

Pataljoonan tie jatkui lyhyen puolustusasemissa olon jälkeen ensin Saimaalle ankariin yhteistoimintaharjoituksiin. Heinäkuun puolivälissä pataljoona kuormattiin juniin ja suunnattiin Ilomantsiin, josta se lähti ryhmä >